

Πριν από μερικές μέρες μία έγκριτη βρετανική εφημερίδα ανέφερε ότι στο Λονδίνο η αγορά πολυτελών κατοικιών πήρε το δρόμο της ανάκαμψης. Μοχλοί σε αυτή την διαδικασία δεν ήταν οι πλούσιοι βρετανοί αλλά μεσογειακοί ευρωπαίοι ανάμεσα στους οποίους και πολλοί έλληνες αλλά και επιχειρηματίες από την Άπω ανατολή. Ο αριθμός των ελλήνων μάλιστα σύμφωνα με εκτιμήσεις μεσιτών έχει αυξηθεί σημαντικά τον τελευταίο καιρό προφανώς για φορολογικούς λόγους. Αν σκεφτεί κανείς ότι η συγκεκριμένη αγορά αφορά σε κατοικίες που η αξία τους ξεπερνά τα δύο εκατομμύρια λίρες εύκολα καταλαβαίνει το ύψος των συνολικών επενδύσεων. Η «συνταγή» της ανάκαμψης, σύμφωνα με το ίδιο δημοσίευμα απλή: σταθερό περιβάλλον, status και ανταγωνιστικές τιμές –σε αυτό συνέβαλλε και η ισοτιμία της στερλίνας. Οι εξελίξεις αυτές μάλιστα καταγράφηκαν στο δίμηνο Σεπτεμβρίου-Οκτωβρίου. Αν κανείς συγκρίνει τα τεκταινόμενα στο μεγάλο νησί με τα αντίστοιχα στην Ελλάδα στην αρχή θα απορήσει και στην συνέχεια θα μελαγχολήσει καθώς στον τόπο μας όχι μόνο δεν κάνουμε τίποτε για να προσελκύσουμε αυτούς τους ανθρώπους αλλά αντίθετα πράττουμε ότι περνά από το χέρι μας για να τους διώξουμε. Τα πρόσφατα στοιχεία της κεντρικής τράπεζας που αφορούν στην εισαγωγή κεφαλαίων για αγορές ακινήτων είναι αποκαλυπτικά καθώς την χρονιά αυτή κινούμεθα σε επίπεδα αρνητικού ρεκόρ. Από την άλλη πλευρά τα εμπορικά δίκτυα προώθησης του ελληνικού προϊόντος είναι ουσιαστικά ανύπαρκτα αφού βασίζονται σε ορισμένες εταιρίες ο αριθμός των οποίων μετριέται στα δάκτυλα του ενός χεριού. Η συμμετοχή του κράτους σε αυτή την διαδικασία; Ανύπαρκτη. Και δεν φτάνει αυτό. Οι αλλαγές στο θεσμικό πλαίσιο είναι καταγιγιστικές. Φτάνει να σκεφτεί κανείς πόσες φορές άλλαξε η φορολογία των ακινήτων τα τελευταία δέκα χρόνια για να συνειδητοποιήσει το μέγεθος των αλλαγών. Κοντολογής ένας πλούσιος αλλοδαπός μόλις συνειδητοποιήσει ότι στη χώρα μας οι νόμοι αλλάζουν τουλάχιστον μία φορά τα δύο χρόνια, θα το βάλει στα πόδια. Ε και λοιπόν μπορεί να πει κάποιος. Αλλά τα πράγματα δεν είναι έτσι ακριβώς. Η αγορά ακινήτων έχει οργανωθεί και αυτή με όρου παγκοσμιοποίησης. Σε ολόκληρο τον κόσμο δίνουν αγώνα για να αναδείξουν τα συγκριτικά πλεονεκτήματα των αγορών τους χρησιμοποιώντας ως δέλεαρ την φορολογία, τη φύση, την ασφάλεια και την σταθερότητα. Εμείς εδώ, ίσως να είμαστε η μοναδική χώρα της Ευρώπης η οποία έχει το κατάλληλο περιβάλλον αλλά ακατάλληλες πολιτικές για οποιαδήποτε επένδυση στη συγκεκριμένη αγορά. Φυσικά υπάρχουν και κάποιοι που ταυτίζουν το real estate με την αλλοίωση του περιβάλλοντος χρησιμοποιούν μάλιστα ως επιχείρημα την Ισπανία. Όμως σε αυτό ακριβώς το σημείο μπαίνει η ουσία της πολιτικής η οποία θα πρέπει να στοχεύει στην προστασία. Οι λύσεις και πρακτικές που παραπέμπουν σε απομονωτισμό, τους σημερινούς καιρούς είναι τουλάχιστον εγκληματικές.